

Filmanalys 2, Lejonkungen

Lejonkungen och könsmaktsordningen Av systerskaparna

Jag har en liten vana av att analysera filmer och sånt från ett genusperspektiv. Lite nördigt kanske, men det brukar ske ganska omedvetet. Och det är rätt kul. Hur som helst så insåg jag för ganska länge sen att Lejonkungen är en jävligt patriarkal film. Vilket är lite av en besvikelse, då den var typ min favorite movie of all time när jag var liten. För mig är redan skadan skedd, men om ni inte vill se era fina barndomsminnen av Lejonkungen förstöras, så bör ni sluta läsa nu.

För att guida er genom denna granskning av Lejonkungen som en ganska kass film som hedrar det manliga idealet, kan vi helt enkelt börja från början. Vilken är filmens första scen? Jo, Simba, den förstfödde sonen, visas upp för en stor flock djur på lejonklippan, hållen i sina armar av den kloka Rafiki. Han är den blivande kungen med stort K. Mannen med stort M.

Medan Mofasa är den som visar Simba (när han är väldigt liten) om det rike han senare ska härska över, är det Simbas mamma Sarabi som sköter tvätten (av honom). Så omvårdande och fint. Simba och Nala får tidigt reda på att de kommer gifta sig i framtiden, med motiveringen att "ni två små turturduvor har inget val, det är en tradition med gamla anor". Man ba AAAAAW, vad fint med gamla familjetraditioner. Simba blir inte bara itryckt när han är typ 1 dag gammal att han ska bli kung, han är härmed även säkrad till att han ska ha sin drottning vid sidan, så att hon kan tvätta deras barn sen när det är hans tur att visa kungariket för den nästblivande kungen. Det är så fint att man typ vill... spy.

Aja, vi ska inte ta det här för detaljerat för då kommer jag typ skriva en hel bok här. Men som ni vet så händer lite tragiska saker och Simba flyr. Han träffar nya polare och de sjunger Hakuna Matata osv. SEN en dag, så kommer plötsligt Nala och letar upp Simba. Det är nämligen så att sedan Mofasa, kungen med stort K, har dött, har hela lejonriket fallit samman. Hyenorna har tagit över, med Scar i ledningen. Scar är mannen som måste utmanas, och trots att det finns typ 30 lejonhonor som kan slåss, så måste så klart Simba göra det. Han är ju Mannen, och nuvarande kung. Han måste tillbaka och ta sin plats, som överhuvud till lejonhonorna. A man's gotta do what a man's gotta do.

Simba blir hjälten, han vinner över Scar och allt ska bli bra igen. Han gör det inte själv så klart, utan lejonhonorna slåss mot hyenorna. Men fokus är på Simba, den här Mannen, ledaren, som vinner över den andra manliga ledaren, för att den manliga ledaren tidigare dödade den föregående manliga ledaren. Bara jag som ser ett mönster här?

Och HAR NI TÄNKPT PÅ att Simba inte bara lyckas vinna över Scar, han får det också att regna efter tider av torka! Han utmanar själva naturens krafter, fantastiskt!

Patriarkatet befäster sin plats på ett romantiskt sätt i slutet av filmen, ni vet den där scenen på klippan? Vackert, det regnar, det spelas mäktig musik, och KUNGEN stiger upp på klippan. Han ryter som bara kungar kan, och under honom står alla lejonhonor och ryter efter. Allt är som vanligt igen. Vad skönt. Och Simba och Nala är kära och får barn, så kärnfamiljen får sin lösning till slut. Pjuh.

Sådärja, det här var väl kul? Visst, filmen har en del mer trevliga saker som jag inte tagit upp här, t.ex. att Nala alltid vinner när hon och Simba brottas. Men det känns som ganska små undantag i den annars genomgripande manliga romantiken.

Sånt här kan man också göra en tisdagkväll. Hoppas ni ser fram emot fler recensioner av denna unika art, det gör i alla fall jag! Peace.